

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **T. T. T. N.**, narozená dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. MV-62753-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. MV-62753-4/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 12. 2022, č. j. OAM-41448-4/DP-2022, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení ve věci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti předmětného povolení v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Z obsahu napadeného rozhodnutí přitom plyne, že původní platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia byla žalobkyni stanovena do dne 30. 9. 2022, přičemž žalobkyně žádost o prodloužení odkazovaného povolení podala až dne 4. 10. 2022. Současně se žalobkyně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve stručně zrekapitulovala dosavadní průběh dané věci. Následně namítla, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezminil o jejím dalším doplnění podaného odvolání ze dne 4. 4. 2023, a nevypořádal tak argumentaci žalobkyně aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, zmíněnou v tomto doplnění odvolání. Argumenty uplatněné žalobkyní v tomto podání tudíž dle jejího názoru nebyly v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádány. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 9 Azs 51/2021-37. Žalobkyně tedy v tomto ohledu namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. Dále žalobkyně konstatovala, že jádrem projednávaného případu je posouzení toho, zda správnímu orgánu I. stupně doložila, že jí ve včasném podání předmětné žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zabránila překážka na vůli nezávislá podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Poté uvedla, že se s odůvodněním napadeného rozhodnutí neztotožňuje, neboť žalovaný interpretoval pojem důvod na vůli nezávislý, bránící ve včasném podání žádosti, příliš restriktivním způsobem, když poukázal na okolnost, že žalobkyně nebyla hospitalizována. Žalobkyně má nicméně za to, že jí odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo dostatečně upřesněno, že samotný klidový režim na lůžku je režimem srovnatelným s dočasnou pracovní neschopností, který z povahy věci brání cizinci v podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Fakt, že žalobkyně doložila potvrzení o studiu ze dne 29. 9. 2022, přitom nemohl automaticky znamenat, že se žalobkyně téhož dne dostavila k jeho převzetí.
4. Žalobkyně též namítla, že bylo povinností správního orgánu I. stupně ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ji v případě pochybností o naplnění podmínky existence překážky na vůli nezávislé vyzvat k jejímu prokázání, nikoliv bez dalšího přistoupit k zastavení řízení o její žádosti. V tomto pochybení tedy žalobkyně shledává vadu řízení, která měla za následek nezákonnost usnesení správního orgánu I. stupně, pro kterou mělo být toto usnesení žalovanou zrušeno.
5. Závěrem žalobkyně uvedla, že správní orgány ve věci zcela nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu jejich, byť procesního, rozhodnutí do základního práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány tak v posuzovaném případě zejména nezjistily a následně nepřihlédly ke skutečnosti jim nepochybně známé z úřední činnosti, kterou bylo narození dítěte žalobkyně.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, ve kterém se jako odvolací správní orgán k předmětným námitkám již dostatečně podrobně vyjádřil. Námitku, že nebylo přihlédnuto k doplnění odvolání žalobkyně ze dne 4. 4. 2023, žalovaný považoval za nedůvodnou, neboť toto doplnění nebylo součástí spisového materiálu, který mu byl postoupen správním orgánem I. stupně. Dále uvedl, že i kdyby tomu tak bylo, pak by tento dílčí nedostatek odůvodnění neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku a jeho přezkoumatelnost, neboť jeho výrok má oporu ve zbylé části odůvodnění, ze které vyplývá, že žalobkyně nebyla k podání předmětné žádosti oprávněna. Zdůraznil, že v projednávaném případě byl dán důvod pro zastavení správního řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný poté konstatoval, že v rámci napadeného rozhodnutí posoudil komplexně všechny zjištěné skutečnosti a námitky žalobkyně. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je též zřejmé, jakými úvahami se při formulaci učiněného závěru ve věci řídil. Závěrem upozornil, že správní orgán I. stupně zjistil důvod pro zastavení správního řízení, neboť žalobkyně podala předmětnou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu dne 15. 5. 2024 právní zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě, přičemž odkázal na její obsah. Současně stran námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí poukázal na opomenuté doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž byla uvedena aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu. Zmínil také, že žalovaný vyložil otázku existence překážek v řádném podání žádosti značně restriktivním způsobem, když nezohlednil běžnou realitu života, nadto v kontextu onemocnění žalobkyně. K tomu právní zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně podala předmětnou žádost toliko 5 dnů po konci zákonné lhůty. Poukázal též na rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-26351-4/SO-2024, z něhož je dle jeho názoru zřejmé, že i v rámci procesního usnesení správního orgánu I. stupně lze přihlédnout k zásahu do rodinného a soukromého života cizince.
8. Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalovaného odkázal na dosavadní vyjádření ve věci a navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že žalovaný neměl žalobkyní odkazované doplnění odvolání k dispozici, nicméně tato okolnost v řešené věci neměla vliv na samotnou přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdravotní stav žalobkyně byl totiž žalovaným zcela odpovídajícím způsobem hodnocen. V projednávaném případě se pak správní orgány nemusely zabývat soukromým a rodinným životem žalobkyně, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. K rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-26351-4/SO-2024, pověřený pracovník konstatoval, že se toto týkalo zcela specifického případu, a jeho závěry tak není možno paušalizovat.
9. Soud provedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování listinou předloženou právním zástupcem žalobkyně, konkrétně anonymizovaným rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-26351-4/SO-2024, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno správní řízení o žádosti účastníka řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť účastník řízení podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn. Z obsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí přitom vyplynulo mj. konstatování žalovaného, že *„[p]odle obsahu spisu ani nic nebrání tomu, aby bylo účastníku*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení vydáno/uděleno nové povolení k dlouhodobému pobytu/víza k pobytu nad 90 dnů po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Trvání na tom, aby účastník řízení za tohoto stavu opustil území České republiky a podával novou žádost v Mongolsku, proto postrádá racionální opodstatnění. Dané může svědčit o tom, že trvání na opuštění území České republiky by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalismus, a tudíž nepřiměřený zásah do rodinného života účastníka řízení. Striktní vymáhání důsledků pochybení a neznalosti účastníka řízení, či jeho zmocněného zástupce, by v daném případě znamenalo neproporcionální zásah do rodinného života účastníka řízení. Komise zdůrazňuje, že uvedené závěry nelze v žádném případě paušalizovat. V dané věci byl tento závěr učiněn s ohledem na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti účastníka řízení by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.“

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která dle žalobkyně spočívala v tom, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje úvahy stran její argumentace uplatněné v dalším doplnění podaného odvolání ze dne 4. 4. 2023.
13. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. Dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
15. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, proč správní orgán považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, z jakých skutkových

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištění ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníku řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má tedy místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka řízení zcela (tj. i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

16. V této souvislosti je přiléhavým poukázat i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je úkolem odvolacího orgánu zejména reagovat na odvolací námitky účastníka řízení (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž je též třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil formou právní věty v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“*
17. Zároveň je však nutno dodat, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání (resp. odvolací orgán nemá povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou účastníka řízení), pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů totiž musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56).
18. Vycházejí z výše uvedeného je pak v namítaném ohledu nutno zrekapitulovat, že žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím svého právního zástupce dne 20. 12. 2022 blanketní odvolání. Toto odvolání následně právní zástupce žalobkyně dne 13. 3. 2023 doplnil podáním označeným jako *„Odvolání účastnice řízení proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-41448-4/DP-2022, ze dne 1. 12. 2022 - DOPLNĚNÍ“*. Dne 4. 4. 2023 pak žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce zaslala správnímu orgánu I. stupně i žalovanému další podání označené

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jako „*Odvolání účastnice řízení proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-41448-4/DP-2022, ze dne 1. 12. 2022 - DOPLNĚNÍ*“. Dne 23. 5. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, avšak v tomto rozhodnutí ve vztahu k podanému odvolání žalobkyně konstatoval, že blanketní odvolání ze dne 20. 12. 2022 bylo doplněno (toliko) dne 13. 3. 2023. Z obsahu spisové dokumentace správního orgánu I. stupně je zároveň zřejmé, že se v této nachází i shora popsané (další) doplnění odvolání žalobkyně ze dne 4. 4. 2023.

19. Soud si je přitom vědom závěrů plynoucích ze žalobkyní poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 9 Azs 51/2021-37, v němž bylo v kontextu otázky (včasného) nepředložení doplnění odvolání žalovanému vyhodnoceno, že „*[s]louní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (...). Svou obecnou úvahou, podle níž by zohlednění doplnění odvolání nemohlo mít vliv na věc, nemůže městský soud nahrazovat činnost žalované a zhojit vadu řízení, která vznikla nepředložením doplnění odvolání žalované, resp. jeho nezohledněním v odůvodnění napadeného rozhodnutí; touto obecnou úvahou totiž nemůže předjímat, zda by skutečnosti uváděné v obsáhlém doplnění odvolání mohly mít vliv na napadené rozhodnutí žalované. Takovýto postup totiž popírá princip práva na spravedlivý proces, neboť fakticky stěžovateli odnímá posouzení věci jednou instancí ve správním řízení. Je úkolem žalované, aby sama uvážila o obsahu podaného doplnění odvolání, a aby jej přezkoumatelně vyhodnotila s ohledem na dané skutkové okolnosti věci.*“ Nejvyšší správní soud se tak v odkazovaném případě vyslovil k situaci, že napadené rozhodnutí vůbec neobsahovalo úvahu týkající se námitek uplatněných v doplnění odvolání.
20. V nyní projednávaném případě je však třeba zdůraznit, že žalobkyně v (prvotním) doplnění podaného odvolání ze dne 13. 3. 2023 nejprve povšechně namítla, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jak mu ukládá § 2 odst. 1 správního řádu. Následně uvedla, že ve věci nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně tvrdila a doložila, že jí ve včasné podání dotčené žádosti zabránila překážka na její vůli nezávislá ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to bolesti krční páteře spojené se zvýšenou teplotou, jak vyplývá z předložené lékařské zprávy. Žalobkyně rovněž namítla, že je prvostupňové rozhodnutí nepřiměřené jednak ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a jednak z důvodu nepřípustného zásahu do jejího soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně faktickou možnost její osobní přítomnosti při podání žádosti v poslední den platnosti pobytového oprávnění blíže neposuzoval, přičemž skutečnosti vyplývající z důkazu předloženého žalobkyní nevyvrátil a bez náležité opory ve správním spisu vycházel z toho, že se tato dne 29. 9. 2022 osobně dostavila k převzetí potvrzení o studiu, vystaveného Českou zemědělskou univerzitou v Praze. Měl-li přitom správní orgán I. stupně pochybnosti o doložené lékařské zprávě a její věrohodnosti, mohl ji ověřit učiněním dotazu na ošetřujícího lékaře nebo provedením jeho výslechu. Správní orgán I. stupně se však s doloženým důkazem dle tvrzení žalobkyně řádně nevypořádal. Dle žalobkyně též samotné datum vydání potvrzení o studiu nevypovídalo nic o datu ani způsobu převzetí tohoto potvrzení. Potvrzení o studiu totiž mohlo být vyzvednuto zmocněným zástupcem žalobkyně nebo jí doručeno na adresu pobytu nebo adresu pro doručování. Uvedené však správní orgán I. stupně nezjišťoval. Žalobkyně poté obsáhle citovala rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. MV-88781-4/SO-2022. Následně uvedla, že správní orgán I. stupně nezjistil skutkový stav v rozsahu dle § 3 správního řádu a řádně nezdůvodnil, proč nepříznivý Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotní stav žalobkyně nebylo možno podřadit pod důvody na vůli cizince nezávislé. K tomu žalobkyně dále odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, a ze dne 30. 7. 2019, č. j. 4 Azs 127/2019-24. Závěrem zmínila, že bylo vzhledem k fatálním důsledkům prvostupňového rozhodnutí třeba posuzovat i to, zda nedošlo k porušení práva na respektování jejího soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 268/2021-59), práva na vzdělání ve smyslu čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 33 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

21. V (dalším) doplnění odvolání ze dne 4. 4. 2023, kterého se předmětná žalobní námitka konkrétně týká, pak byla žalobkyní ve stručnosti uplatněna (resp. zopakována) svým charakterem i směřováním totožná argumentace vztahující se k určitém částem projednávané věci, a to v míře odpovídající už nadepsanému dříve učiněnému doplnění podaného odvolání ze dne 13. 3. 2023. V (posledním) podání ze dne 4. 4. 2023 tedy žalobkyně, nad rámec toliko faktického zopakování již dříve uvedených odvolacích tvrzení, odkazů na jisté skutečnosti a ve správním spisu obsažené podklady pro rozhodnutí, pouze doplnila citace pasáží (recentního) rozsudku Nejvyššího správního soudu k otázce naplnění podmínky dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, doplnění odvolání ze dne 4. 4. 2023 oproti dřívějšímu doplnění odvolání ze dne 13. 3. 2023 ve věci nepřineslo, vyjma samotného odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32, žádné další (nové) odvolací důvody.
22. K výše uvedenému je pak nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně jistě měl povinnost (další) doplnění odvolání žalobkyně ze dne 4. 4. 2023 obratem zaslat žalovanému, což s ohledem na tvrzení žalovaného zřejmě neučinil. Žalovaného jako odvolací správní orgán poté obecně vzato stíhala povinnost vyjádřit se k obsahu každého žalobkyní řádně uplatněného doplnění odvolání, resp. k argumentaci v něm obsažené. Podle shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně v namítaném ohledu zůstává stěžejním to, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a jakými úvahami se řídil při hodnocení věci. Vzhledem k tomu, že se v řešeném případě odvolací důvody namítané žalobkyní proti prvostupňovému rozhodnutí v relevantních částech obou nadepsaných doplnění odvolání fakticky shodovaly (resp. posledním doplněním podaného odvolání byl doplněn toliko odkaz na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu), soud i přes absenci výslovného odkazu v napadeném rozhodnutí žalovaného na (další) doplnění odvolání ze dne 4. 4. 2023 shledal, že toto rozhodnutí obsahuje dostatečnou úvahu právě i ve vztahu k argumentaci obsažené v dalším doplnění odvolání. Odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž za vyvstalého stavu zřejmým způsobem reagovalo na totožné odvolací důvody uvedené již v doplnění odůvodnění ze dne 13. 3. 2023. Toto specifikum dané věci tedy dle zdejšího soudu znamená zásadní odlišnost od situace, která byla řešena Nejvyšším správním soudem v žalobkyní odkazovaném rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 9 Azs 51/2021-37, neboť žalovaný za daných okolností fakticky sám a v úplnosti uvažil rovněž o obsahu dalšího doplnění odvolání ze dne 4. 4. 2023. Ve svém důsledku tak byla zhojena vada řízení spočívající v tom, že předmětné další doplnění odvolání žalobkyně nebylo žalovanému předloženo včas k posouzení.
23. V kontextu dané žalobní námitky tak soud vyhodnotil, že v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalovaného ve věci samé, přičemž je v odpovídající míře konkrétnosti seznatelné i to, proč žalovaný považoval uplatněné odvolací

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky žalobkyně, a to v celém jejich komplexu, za nedůvodné. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tudíž napadené rozhodnutí dle hodnocení soudu netrpí. Soud k tomu pouze pro úplnost doplňuje, že žalobkyně v dalších částech žalobních tvrzení spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zastavení správního řízení ve věci její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. To však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného přitom není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Možno také připomenout závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že *„nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pocítovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení.“* (srov např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).

24. Soud se dále zabýval meritem projednávané věci, kterým byla argumentace žalobkyně, že správnímu orgánu I. stupně doložila, že jí ve včasném podání předmětné žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zabránila překážka na její vůli nezávislá dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
25. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
26. Dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
27. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat
28. V daném ohledu soud předně uvádí, že se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobkyně nepodala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia včas. Mezi stranami ostatně nebylo sporné to, že lhůta pro podání předmětné žádosti žalobkyni uplynula dnem 30. 9. 2022. K žádosti, kterou žalobkyně podala až dne 4. 10. 2022, pak přiložila mj. lékařskou zprávu ze dne 26. 9. 2022 MUDr. E. H., odborné lékařky v léčebné rehabilitaci a neurologii, ze které se podává, že se k ní žalobkyně dostavila s bolestí hlavy a krční páteře. Dle celkového lékařského nálezu byla u žalobkyně konkrétně shledána blokáda krční páteře s iritací zadního krčního sympatiku, bez ložiskových změn na centrálním nervovém systému. Doporučen jí byl klidový režim na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lůžku, Priessnitz na krk a koupě Paralenu. Z lékařské zprávy ze dne 3. 10. 2022 o kontrole žalobkyně je poté zřejmé, že se její zdravotní stav již upravil.

29. Na tomto místě soud současně zdůrazňuje, že žalobkyně ke své žádosti nepřiložila vlastní písemné vysvětlení důvodů, které jí bránily podat předmětnou žádost včas. Zodpovězení této klíčové otázky tak ponechala na tom, jak bude správní orgán I. stupně hodnotit informace, které vyplývají z výše popsaných lékařských zpráv. Nutno však připomenout, že v řízení o žádosti je to zásadně žadatel, kdo je povinen uvést všechny rozhodné skutečnosti a podpořit je důkazy, neboli je v zájmu žadatele, aby nezanedbal vyličení všech pro žádost relevantních okolností. Tato povinnost cizince, který žádá o udělení pobytového oprávnění, vystupuje o to více do popředí, je-li zřejmé, že žádost není podána v zákonné lhůtě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 Azs 74/2014-27, nebo ze dne 10. 5. 2023, č. j. 6 Azs 90/2022-26). Zákonodárce výslovně zakotvil, že cizinec je povinen sdělit důvody pozdějšího podání žádosti již (tj. nejpozději) v okamžiku podání takové žádosti. Nejedná se přitom o přepjatý formalismus, nýbrž o správnou aplikaci zákonné normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015-40).
30. Jak poté vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 6 As 62/2013-32, tak „za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41). Závažnost takových důvodů (resp. překážek) se tedy posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28). Poukázat je dále nutno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, ve kterém byl vysloven závěr, že „nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, **může** představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení v pobytu v řádné lhůtě ve smyslu § 47 odst. 1 věty první zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a opravňovat jej k podání žádosti v náhradní lhůtě ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení.“ (pozn. soudu – zvýrazněno soudem; srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 4 Azs 127/2019-24).
31. Vycházejí z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu tak zdejší soud obecně uvádí, že si lze nemoc jako důvod nezávislý na vůli cizince, který by mu zabránil ve včasné podání žádosti, jistě představit. Soud nicméně s vzhledem ke konkrétním okolnostem nyní projednávaného případu žalobkyně dospěl v souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí k závěru, že zdravotní obtíže žalobkyně plynoucí z jí doložené lékařské zprávy ze dne 26. 9. 2022 takovým důvodem nebyly. Již shora popsané zdravotní obtíže žalobkyně totiž nebylo možno považovat za důvod, který by jí skutečně bránil v řádném podání žádosti. Žalobkyně tedy nebyla hospitalizována, v bezvědomí, upoutána na lůžko či jinak obdobně paralyzována, neměla stanoven „zákaz vycházení“ nebo karanténu z důvodu (vážného) onemocnění apod. Za vyvstálé situace lze proto dle hodnocení soudu sotva seznat, že by žalobkyně nebyla schopna doručit správnímu orgánu I. stupně předmětnou žádost v zákonné lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (tj. zde konkrétně ode dne 2. 6. 2022 do dne 30. 9. 2022). Soud přitom obtíže žalobkyně podávající se z odkazované lékařské zprávy nijak nebagatelizuje (pozn. soudu – ostatně to nečinil ve věci ani žalovaný), avšak z ní nevyplývá, že by zdravotní stav žalobkyně byl natolik závažný, aby vyžadoval např. právě hospitalizaci, upoutání na lůžko či karanténu, což by nepochybně bylo možné označit za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

relevantní důvody dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, či rozsudky Městského soudu v Praze ze 20. 4. 2023, č. j. 6 A 50/2021-44, nebo ze dne 30. 11. 2020, č. j. 8 A 183/2017-33).

32. Soud tak shrnuje, že nikoliv každá okolnost na vůli žadatele nezávislá, a to i zdravotní obtíže či nemoc, způsobuje fyzickou nemožnost předmětnou žádost podat, tj. bez dalšího přistoupit na aplikaci § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud má tedy v posuzovaném případě za to, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž žalobkyně takto zjištěný skutkový stav nijak relevantně nezpochybnila a závěry správních orgánů obou stupňů mají též náležitou oporu ve spisovém materiálu. S ohledem na shora popsané tudíž soud souhlasí se žalovaným, že z předložené lékařské zprávy ze dne 26. 9. 2022 nevyplývá důvod, který by žalobkyni objektivně bránil podat dotčenou žádost včas.
33. Možno zmínit i to, že žalovaný v nadepsané souvislosti správně poznamenal, že podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění není podmíněno osobním podáním, a žalobkyně tak mohla danou žádost podat i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, popř. k tomu mohla využít zmocněného zástupce. Předmětná žádost přitom nemusela být perfektní co se týče všech zákonných náležitostí, které musí žadatel předložit, neboť správní orgán I. stupně by žalobkyni k doložení těchto podkladů ke včas podané žádosti byl povinen vyzvat. V tomto kontextu je třeba opětovně zdůraznit, že důvody na vůli cizince nezávislé, na které cílí § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, musí vytvořit překážku pro podání žádosti v objektivním smyslu. Z ničeho pak není zřejmé, že by žalobkyně nemohla její žádost podat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či zmocnit k tomuto úkonu svého zástupce. Dle soudu si žalobkyně současně měla být plně vědoma veškerých rizik, které s sebou neslo její rozhodnutí, že zjevně odložila podání předmětné žádosti až na samý konec zákonné lhůty.
34. V souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi je poté nepřiléhavý obecný odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32, neboť v nyní projednávané věci předložená lékařská zpráva o žalobkyni nepodává informaci, z níž by bylo možné dovodit objektivní překážku pro včasné podání žádosti, resp. žalobkyně tímto ve správním řízení neprokázala, že by jí v podání předmětné žádosti v zákonné lhůtě zabránily důvody na její vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V poukazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu se naproti tomu jednalo o situaci, že stěžovateli byl v posuzovanou dobu doporučen klidový režim a „nevycházet“, tj. režim dle Nejvyššího správního soudu obdobný dočasné pracovní neschopnosti, který mu bránil v podání žádosti. Nejvyšší správní soud přitom v tomto rozsudku opakovaně zdůraznil jako rozhodné léčebné opatření právě doporučení „nevycházet“, což je okolnost zásadně odlišná od zjištěného zdravotního stavu žalobkyně a jí stanovených léčebných doporučení podle lékařské zprávy ze dne 26. 9. 2022.
35. Pokud žalobkyně dále namítla, že bylo povinností správního orgánu I. stupně ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ji v případě pochybností o naplnění podmínky existence překážky na vůli nezávislé vyzvat k jejímu prokázání, pak zdejší soud konstatuje, že účelem výzvy dle § 47 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců není zjišťovat či doplňovat v žádosti neuvedené důvody zmeškání lhůty, nýbrž směřuje výhradně k označení nebo předložení důkazních prostředků sloužících k prokázání již (nejpozději při podání žádosti) uvedených důvodů prodloužení účastníka řízení. Jinak řečeno, povinnost správního orgánu vyzvat žadatele podle § 47 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců se aktivuje pouze tehdy, je-li cizincem vyjeven důvod pozdního podání žádosti společně s touto žádostí, avšak takto tvrzený důvod Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

není cizincem doložen (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2023, č. j. 15 A 41/2022-66, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2020, č. j. 48 A 46/2017-45). Jak ovšem vyplývá z obsahu správního spisu, v daném případě byly správnímu orgánu I. stupně žalobkyní doloženy už dříve rekapitulované lékařské zprávy, přičemž tyto byly následně i odpovídajícím způsobem hodnoceny. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelně a jasně popsal, že nechce jakkoliv znevažovat zdravotní stav žalobkyně, avšak vyhodnotil, že z žalobkyní předložené lékařské zprávy ze dne 26. 9. 2022 nevyplývá, že by jí její zdravotní stav bránil ve včasném podání příslušné žádosti. Zároveň žalovaný doplnil, že k tomuto zjištění dospěl již správní orgán I. stupně, který danou lékařskou zprávu už dříve posoudil, byť jeho hodnocení věci bylo dosti stručné. Žalovaný k tomu zároveň doplnil, že neměl žádné pochybnosti o pravdivosti předložené lékařské zprávy. Na tomto základě tudíž zdejší soud shledal, že řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí netrpí žalobkyní vytýkanou vadou a tento žalobní bod je nedůvodný, neboť za vyvstálé situace již nebyl důvod k tomu, aby správní orgán I. stupně žalobkyni fakticky opakovaně vyzýval k doložení jí poukazovaných lékařských zpráv.

36. Co se dále týče námitky žalobkyně, že samotný fakt, že správnímu orgánu I. stupně doložila potvrzení o studiu ze dne 29. 9. 2022, nemohl automaticky znamenat, že se téhož dne dostavila k jeho převzetí, zdejší soud zdůrazňuje, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se výslovně uvádí, že *„účastnice řízení k žádosti pouze doložila doklad o vyšetření u lékaře ze dne 26. 9. 2022 s doporučením klidového režimu na lůžku. Nicméně správní orgán při kontrole dokladů, které byly do žádosti doložené zjistil, že dne 29. 9. 2022, tedy v době, kdy měla dodržovat klidový režim na doporučení lékaře, byla účastnice řízení schopna obstarat si potvrzení o studiu od České zemědělské univerzity v Praze. Správní orgán se tedy domnívá, že vzhledem k výše uvedenému, mohla účastnice řízení podat žádost v zákonném termínu.“* (pozn. soudu – zvýrazněno soudem). Správní orgán I. stupně tedy upozornil na schopnost žalobkyně obstarat si – ve smyslu zajistit si – určité administrativní úkony, svojí povahou (náročností) v zásadě neodlišující se od prostého podání předmětné žádosti, a to jakýmkoliv myslitelným (zákonným) způsobem, nikoliv tedy, jak zcela nepřiléhavě uvedla žalobkyně, toliko prostřednictvím jejího osobního jednání převzetím si potvrzení o studiu. Nutno též zmínit, že citovanou pasáž správní orgán I. stupně ve věci doplnil na podporu stěžejního závěru, že žalobkyně měla možnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v zákonné lhůtě, jelikož z předložené lékařské zprávy ze dne 26. 9. 2022 nevyplývalo, že by jí zdravotní stav bránil v jejím včasném podání, jak už bylo ostatně hodnoceno výše. Soud proto ani toto tvrzení žalobkyně neshledal důvodným.
37. Závěrem se soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány ve věci nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu jejich, byť procesního, rozhodnutí do základního práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
38. Na uvedenou námitku však dává naprosto jasnou odpověď recentní judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že v případě zastavení řízení o pobytové žádosti nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jelikož o žádosti nerozhodují meritorně. Při nesplnění podmínek pro projednání žádosti totiž nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Soud k tomu ve stručnosti poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, z něhož se podává, že obecně *„v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019-46, ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021-37, nebo stěžovatelkou citované rozsudky sp. zn. 1 Azs 266/2018 a sp. zn. 10 Azs 206/2016). Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32, nebo ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 Azs 117/2022-31).

39. Z výše uvedeného je tedy jednoznačně zřejmé, že v případě daného zastavení řízení o pobytové žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgány nebyly vůbec povinny posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný tudíž ve věci nepostupoval v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jestliže mj. uzavřel, že v řešeném případě nebyla dána povinnost správních orgánů zabývat se dopady rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně do jejího soukromého či rodinného života. Samotné důvody vedoucí k zastavení řízení o žádosti žalobkyně jsou přitom v tomto směru irelevantní, podstatné totiž je, že žádost nebyla posuzována věcně, a proto správní orgány ani nemohly zohlednit, jaké dopady bude mít rozhodnutí o zastavení řízení na rodinné či soukromé poměry žalobkyně. Na shora uvedených závěrech pak nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na anonymizované rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-26351-4/SO-2024, které bylo navíc seznatelně založeno na odlišných (rozhodných) skutkových a právních okolnostech, jak už bylo dříve rekapitulováno. Ani této žalobní argumentaci tedy zdejší soud nepřisvědčil.
40. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
41. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.